

คราวหนึ่งไปที่หัวหิน มีรับสั่งให้ไปสนทนาธรรมโดยเฉพาะ เข้าไปสู่ที่เฝ้า ในหลวงก็รับสั่งว่า

“คราวนี้ยกให้เป็นหน้าที่ของสมเด็จพระเจ้า เป็นผู้เรียนถาม” พอได้เวลา สมเด็จพระเจ้าท่านก็เริ่มต้นด้วยโครงการศิลปะของ พระองค์ โดยทรงปรารภขึ้นมาว่า

“ดิฉันไปแนะนำให้ชาวบ้านเขาปลูกหม่อนเลี้ยงไหม บำปไหม พระบางองค์ท่านบอกว่าขอโทษบาตเสีย มันเป็นบาป พระคุณเจ้า จะเห็นว่อย่างไร”

หลวงพ่อก็ไม่ถวายพระพรท่านตอบว่าบาปหรือไม่บาป ก็เลยถวายเป็นกลางๆ ไป

“พระมหาบพิตรเป็นผู้ทรงดำรงอยู่ในฐานะที่เป็นพระมารดา ของปวงชน
หน้าที่การอบรมสั่งสอน ถ้าผู้ที่เป็นมารดามีหน้าที่อบรม
สั่งสอนให้กุลบุตรกุลธิดาได้รู้จักการประกอบการทำมาหาเลี้ยงชีพ
อะไรที่มันจะเกิดประโยชน์ก็ต้องแนะนำพร่ำสอนไปตามแนวทางที่
คิดว่ามันเป็นการถูกต้อง เช่นอย่างทรงแนะนำให้เขาปลูกหม่อน เลี้ยงไหม
ก็เป็นคำแนะนำอันหนึ่ง ในเมื่อเขาทำลงไปแล้ว เขารู้จัก เอาประโยชน์ของเขาเอง
ปัญหาสำคัญอยู่ตรงที่ว่า อย่าไปช่วยเขาต้ม ตัวหม่อนตัวไหมในหม้อน้ำร้อน”

ท่านก็รับสั่งว่า “อย่างนั้นไม่เคยทำ”

“ถ้าไม่เคยทำก็ไม่เป็นบาป
แค่แนะนำให้เขาทำอย่างนี้ๆ พอ
เขามองเห็นประโยชน์ที่จะพึงได้
เขารู้จักเอาประโยชน์ของเขาเอง
อาตมภาพขอถวายพระพรว่าไม่เป็นบาป
เช่นเดียวกับอาตมภาพ เป็นนักเทศน์ ไปเทศน์ที่ไหน
ใครต้องการผลประโยชน์ในปัจจุบัน ให้ ยึดหลักธรรม ๔
ข้อเป็นหลักปฏิบัติ ข้อที่สำคัญที่สุดก็คือ อุดหนุน-สัมปทา
จงหมั่นขยันในการประกอบการทำมาหาเลี้ยงชีพ ทั้งนี้เพื่อ

ว่าเวลาไปเทศน์ที่ไหน คนที่มาฟังเทศน์ มีข้าราชการ ตำรวจ
ทหาร พ่อค้า ประชาชน

ในจำนวนคนทั้งหลายเหล่านั้นก็มีอาชีพต่างๆ กัน
และในจำนวนคนเหล่านั้นแหละ

บางที่อาจจะมึมหาโจรที่ฉกาจที่สุด มาร่วมฟังเทศน์อยู่ด้วย
ในเมื่อเขาฟังเทศน์อารมณ์ภาพแล้วว่า ให้

หมั่นขยันในการประกอบอาชีพตามหน้าที่ของตนเอง

เพื่อความหาใจร เขาเกิดความเสื่อมใส นักจู้นักปล้นขยันจู้ปล้น
คนลักเล็กขโมยน้อย ก็ขยันมากขึ้น

คนขี้ฉ้อขี้โกงก็เพิ่มการโกงการขี้ฉ้อมากขึ้น สงสัยว่า
อารมณ์ภาพจะตกนรกตายเลย”

ในหลวงปล่อยกาทออกมาเลย

ทรงพระสรวลเสียงดังก้องจน ดังลงมาถึงข้างล่าง

พอถึงเวลา

เขาเตือนไว้ว่าเวลาเสวยพระกระยาหาร ๓ ทุ่มครึ่ง
พอดูนาฬิกา ๓ ทุ่ม ก็เลยถวายพระพรลา

พอลงมาข้างล่าง

พวกองค์กรทั้งหลายที่อยู่ข้างล่างต่างก็ รุมถามกันมา
ไปจี้เส้นในหลวงอย่างไรถึงได้ปล่อยกากออกมาอย่าง
แรง ไม่เคยมีนะในประวัติศาสตร์

ตอนนั้นไปสนทนาอยู่ตั้งแต่ ๑ ทุ่ม
จนกระทั่งถึง ๓ ทุ่ม ใช้ เวลา ๒ ชั่วโมง
ไม่ทราบว่าคุณทำอะไรบ้าง จำไม่ได้ จำได้แค่ตรงนี้
